

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΠΟΥ ΜΟΙΡΑΖΕΤΑΙ ΣΕ ΧΑΡΑΜΑΔΕΣ, ΠΑΡΚΑ, ΣΚΑΛΑΚΙΑ ΚΑΙ ΠΑΓΚΑΚΙΑ

autonome antifa · Απρίλης - Μάης 2021 · 4.000 αντίτυπα

**ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ «ΧΑΛΑΡΩΣΗ»
ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ
ΠΟΛΕΜΟΣ**

**autonome
antifa** ★
autonomeantifa.gr

Σίγουρα θα το 'χετε αισθανεί κι εσείς: οι επιδρομές κι οι έλεγχοι των μπάτσων έχουν κάπως περιοριστεί, οι πλατείες και τα πάρκα έχουν αρχίσει να αποκτούν νέους θαμώνες απ' αυτούς που είχαν να δουν το φως του ήλιου σίγουρα κάνα πεντάμηνο, το ωράριο της απαγόρευσης έχει γίνει κομματάκι πιο ευέλικτο και τα μήντια αφήνουν να εννοηθεί ότι μπορούμε να ατενίζουμε το μέλλον με μια κάποια αισιοδοξία. Με άλλα λόγια... «χαλάρωση»! Αυτή την έννοια σκαρφίστηκαν οι εφημερίδες και τα μπλογκ για να περιγράψουν την κατάσταση και να προσπαθήσουν να μας πείσουν ότι μπορούμε πλέον ν' αράξουμε, άλλωστε ιός ήταν αυτός και σιγά-σιγά περνάει, άμα πιάσουν κι οι ζέστες θα είναι σαν να μη συνέβη τίποτα. Δεν ξέρουμε για εσάς, εμάς πάντως όταν μας λένε ότι τώρα θα πρέπει να προσποιηθούμε ότι ένα χρόνο δεν μας συνέβη τίποτα, μας σπκώνεται η τρίχα κάγκελο. Γιατί, όχι απλά συνέβη κάτι, αλλά η ζωή μας όλη έχει έρθει ανάποδα. Κι αυτό δεν οφείλεται σε κανέναν ιό, στο κράτος οφείλεται μαζί με τ' αφεντικά μας και τους ρουφιάνους τους. Οπότε είμαστε κάπως καχύποπτοι με αυτό που προσπαθούν να ονομάσουν «χαλάρωση». Για την ακρίβεια, νομίζουμε ότι για να την παλέψουμε στις μέρες που έρχονται θα πρέπει να είμαστε το ακριβώς αντίθετο του «χαλαροί». Και θα σας εξηγήσουμε τους λόγους αμέσως.

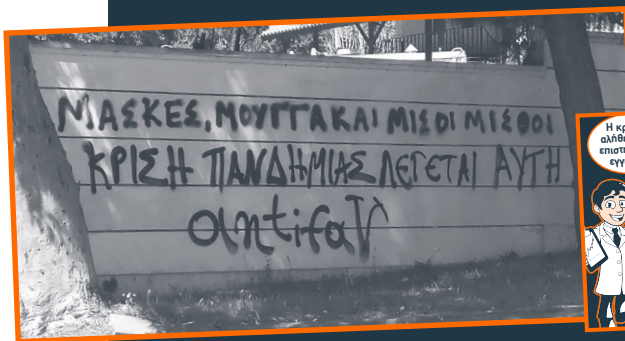
1. ΠΟΙΟΣ ΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΛΑΚΙΕΣ; ΚΡΙΣΗ ΤΟΤΕ, ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Πριν κάνα χρόνο και βάλε, αποφασίστηκε ότι θα πρέπει να απολυθούμε ψύχως, να κλειστούμε σπίτι μας και να το βουλώσουμε. Όπως δίκως αμφιβολία θυμόμαστε όλοι κι όλες, εκείνο το γιγάντιο σχέδιο τέθηκε σε εφαρμογή «για το καλό μας», για να προστατευθούμε εμείς κι οι γιαγιάδες μας από τον φονικό ιό. Εμείς από την άλλη, αρνηθήκαμε να πιστέψουμε ότι το κράτος και τ' αφεντικά ενδιαφέρθηκαν άζαφνα για την υγεία μας. Αντιθέτως, απ' την πρώτη στιγμή αμφισβητήσαμε ότι ο εγκλεισμός κι η εντεινόμενη πειθαρχία που φάγαμε στη μάπα είχε οποιαδήποτε σχέση με την προστασία μας από κάποια ασθένεια. Και κοιτάξαμε να βγάλουμε άκρη μ' όλα τα τρελά που συνέβαιναν για να μην μας παρσύρει η γενικευμένη παράνοια.

Και τι άκρη βγάλαμε: Τα αφεντικά μας έχουν να διαχειριστούν μια παγκόσμια καπιταλιστική κρίση. Προσπαθούν να τη βγάλουν καθαρή σ' ένα διεθνές περιβάλλον που μέρα-τη-μέρα γίνεται ολοένα και πιο σκληρό και, προκειμένου να τα καταφέρουν, επιστρατεύουν δύο αναντικατάστατα μέσα. Από την μία πιέζουν τους ανταγωνιστές τους στο εξωτερικό κι από την άλλη κάνουν την ζωή της εργατικής τάξης, την δική μας ζωή

δηλαδή, κόλαση στο εσωτερικό. Πρόκειται για διαδικασίες που εξελίσσονται κι επιτείνονται δεκαετίες τώρα. Αρκεί να θυμηθεί κανείς πόση «εθνική προπαγάνδα» μας ταΐζουν διαρκώς με το φτυάρι τα ελληνικά αφεντικά, προκειμένου να δικαιολογήσουν την πολιτική που ακολουθούν εκτός συνόρων, με άλλα λόγια τις αγκωνιές που ανταλλάσσουν με τους ανταγωνιστές τους σε διεθνές επίπεδο· ταυτόχρονα αρκεί ν' αναλογιστεί κανείς τι κατρακύλα έχουν πάρει οι δουλειές κι μισθοί μας, δηλαδή πως τα ίδια αφεντικά μας κάνουν το βίο αβίωτο στο εσωτερικό. Αυτή την άκρη βγάλαμε, λοιπόν, έναν χρόνο πριν. Ο ιός και η πανδημία, είπαμε, δεν είναι παρά μια νέα γλώσσα, μια γλώσσα στην οποία μιλιούνται διαδικασίες που βρίσκονται ήδη από καιρό σε εξέλιξη. Και βασικά η εξής μία: η προσπάθεια κράτους κι αφεντικών να διαχειριστούν την κρίση τους μέσω διακρατικού ανταγωνισμού κι υποτίμησης της εργατικής τάξης. Ούτε γιαγιάδες, ούτε κρούσματα, ούτε νυχτερίδες από Κίνα. Καπιταλιστική κρίση, πόλεμος και πειθαρχία. Αυτοί ήταν οι λόγοι κι οι τρόποι που επιστρατεύθηκαν στην προσπάθεια να μας χώσουν σπίτι επί έναν χρόνο.

Fast-forward στο παρόν, όμως τώρα. Το καλοκαιράκι πλησιάζει, ο ελληνικός ήλιος έχει ξεκινήσει δειλά-δειλά να λάμπει κι ένα σωρό σιχαμένοι μικροαστοί με μία έως τέσσερις μά-

Μνήμη που δεν πρέπει να σβήσει: Η ΜΟΡΙΑΚΗ ΑΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Όταν πέρυσι μας ανακοινώθηκε δια μέσου πολιτικών εκπροσώπων και ειδικών ότι απαγορεύεται να κυκλοφορήσουμε στους ίδιους μας τους δρόμους, ήταν αμέτρητοι και αμέτρητες όσοι αρνήθηκαν να το δεχθούν αδιαμαρτύρητα. Οι παρέες κάθε γειτονιάς, ας πούμε, απ' την πρώτη στιγμή ξεκίνησαν να ξεμυτίζουν και να δοκιμάζουν τα όρια των μέτρων στην αρχή δειλά κι ύστερα με ολοένα και περισσότερο θράσος. Το ίδιο κάναμε και εμείς, το Athens Antifa. Μόνο που ως μέλη μιας αντιφασιστικής κοινότητας, το κάναμε οργανωμένα. Με τα ταπεινά μας αυτοκόλλητα στις τσέπες και τα σπρέι μας στις τσάντες πήραμε σθάρνα τους δρόμους των γειτονιών μας προκειμένου να μάθουμε από τι διάολο υλικό ήταν φτιαγμένες οι απαγορεύσεις. Και συνειδητοποιήσαμε αυτό που δίχως αμφιβολία συνειδητοποιήσαν και οι παρέες της κάθε συνοικίας καθώς πλήθαιναν και ανακτούσαν τις καβότζες τους. Τα μέτρα ήταν τόσο καθολικά και απαράβατα όσο αφήναμε τους εαυτούς μας να πιστέψουμε ότι ήταν. Όσο λιγότερο παραδινόμασταν στην ευκολία του να επικοινωνούμε μέσω facebook και να σαπίζουμε στη μοναξιά του σαλονιού μας, τόσο περισσότερο καταλαβαίναμε ότι υπήρχαν ρωγμές στα κρατικά σχέδια και μοριακοί τρόποι να αμφισβητήεις τις κρατικές προσαγές. Και το σημαντικότερο απ' όλα, Υπήρχαν άλλοι τόσοι εκεί έξω με διάθεση να ανοίξουν ρωγμές και ν' αμφισβητήσουν.

σκες στη μούρη έχουν αρχίσει να σούρνονται στους δρόμους μας σαν τα σαλιγκάρια μετά τη βροχή. Ειδικοί κι έγκριτοι μας αφήνουν να πιστέψουμε ότι ζυγώνει η ώρα που τα κρούσματα θα μειωθούν, ο ιός θα εξασθενήσει κι εμείς θα μπορούμε πια να «χαλαρώσουμε». Αλλά για μισό λεπτό. Αν οι λόγοι που εξαρχής μας απαγόρευσαν την κυκλοφορία κι οριακά την ύπαρξη δεν ήταν υγειονομικοί, τότε γιατί να πιστέψουμε ότι έρχονται καλύτερες μέρες; Μήπως λύθηκαν τα προβλήματα που ώθησαν τ' αφεντικά μας να εντείνουν την πειθαρχία μας και την υποτίμησή μας;

Όχι δεν λύθηκαν, σας το λέμε εμείς. Αυτό που ονομάζεται παγκόσμια κρίση εξακολουθεί να βαθαίνει σε διάφορες μορφές. Τα κράτη, με πρώτο και καλύτερο το ελληνικό, συσσωρεύουν δημόσιο χρέος σε βαθμό που είναι βέβαιο ότι δεν πρόκειται να αποπληρωθεί ποτέ και ποιος ξέρει τι είδους τρόποι θα βρεθούν για να διευθετηθεί. Οι τράπεζες, με πρώτες και καλύτερες τις ελληνικές, παραδέχονται όλο και περισσό-

τερο ότι τα κόκκινα δάνεια τους αυξάνονται, δηλαδή τόσο καιρό μας έλεγαν ότι έχουν λεφτά που στην πραγματικότητα δεν είχαν. Οι αγκωνιές σε διεθνές επίπεδο συνεχίζονται, με τους γεωπολιτικούς αναλυτές, με πρώτους και καλύτερους φυσικά τους Έλληνες, να έχουν αρχίσει να συζητάνε αν η περίοδος που διανύουμε μοιάζει περισσότερο με τον Ψυχρό Πόλεμο ή με τα χρόνια που οδήγησαν στον Πρώτο Παγκόσμιο. Κοινώς, τίποτα δεν πάει προς το καλύτερο, τα προβλήματα αντί να λύνονται πυκνώνουν κι αυτό για μας δεν μπορεί παρά να σημαίνει ακόμη μεγαλύτερο πακέτο. Όποιος πίστεψε ότι όλα έγιναν λόγω του ιού, μπορεί κάλλιστα να κλείνει τα μάτια του και να «χαλαρώνει». Εμείς οι υπόλοιποι, ωστόσο, που δεν φοβόμαστε τις μεταλλάξεις και τα κρούσματα αλλά τ' αφεντικά μας και τα σχέδια τους, έχουμε χίλιους λόγους να κοιτάμε το μέλλον καχύποπτα.

2. ΑΤΕΝΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΕ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Και τι βλέπουμε, κοιτώντας το μέλλον; Η αλήθεια είναι ότι μάντιες δεν είμαστε οπότε αν περίμενε κανείς τίποτα προφητείες για να πάει να τις παίξει στοίχημα μάλλον έχει ατυχήσει. Από την άλλη, είμαστε βέβαιοι ότι ένα σωρό μηχανισμοί και μέθοδοι που εφαρμόστηκαν τον περασμένο χρόνο εναντίον μας, δεν πρόκειται να εγκαταλειφθούν έτσι εύκολα. Το αντίθετο μάλιστα: τ' αφεντικά μας αποκόμισαν απ' το γενικευμένο πείραμα πειθάρχησης που διεξήχθη απ' άκρη σε άκρη της επικράτειας από πέρυσι τον Φλεβάρη ένα σωρό κεκτημένα και δίχως αμφιβολία όσο περισσότερο θα προσπαθούν να φέρουν βόλτα τα προβλήματα που περιγράψαμε παραπάνω, τόσο περισσότερο θα κοιτάνε να τα χρησιμοποιούν αυτά τα κεκτημένα.

Τι εννοούμε; Θα εξηγήσουμε.

Τούτη η κοινωνία, είναι πλέον μια κοινωνία που έχει αποδεχθεί ότι μπορεί να λειτουργεί με «άνοιγμα» και «κλείσιμο». Πόσο παράξενο θα μας ακουστεί την επόμενη φορά που οι τηλεοράσεις και τα σόσιαλ μίντια θα βουίξουν όλα μαζί ότι πρέπει να χωθούμε πάλι μέσα; Όχι ιδιαίτερα, αφού πλέον έχουμε μάθει ότι ο μαζικός εγκλεισμός μπορεί ανά πάσα στιγμή να γίνεται κομμάτι της καθημερινότητας μας κι έπειτα να ξεθωριάζει μέχρι να έρθει η ώρα να χρησιμοποιηθεί εκ νέου. Και μάλιστα, αυτό το «κλείσιμο» μπορεί να παίρνει για όσους βρίσκονται επικίνδυνα κοντά στον πάτο του ταξικού βαρελιού, μορφές που μοιάζουν με στρατόπεδο συγκέντρωσης με την πιο κυριολεκτική σημασία του όρου. Τρανή απόδειξη η διαχείριση που επιφύλαξε το κράτος κι οι υπάλληλοί του στις κοινότητες Ρομά καθ' όλη την διάρκεια της καραντίνας κατά την οποία βρέθηκαν φυλακισμένοι μέσα στους καταυλισμούς με μοναδική επικοινωνία με τον «έξω κόσμο» να αποτελούν γιατροί με φορεμένα σκάφανδρα και μπάτσοι.

Τούτη η κοινωνία, είναι πλέον μια κοινωνία που διαθέτει ένα πολιτικό σύστημα ικανό τις σημαντικές στιγμές να ευθυγραμμίζεται απόλυτα με μία και μοναδική αφήγηση για τα πάντα κι όταν κριθεί ωφέλιμο να ξαναρχίζει να προσποιείται ότι διαφωνεί σαν να μην συνέβη τίποτα. Δεν θα μπορούσε να γίνει περισσότερο προφανές απ' τον τρόπο με τον οποίο αριστεροί και δεξιοί αφού μας κλείδωσαν και μας έβρισαν μαζί, φρόντισαν να στήσουν μεταξύ τους τσακωμούς που σε καμία περίπτωση δεν πλησίαζαν ποτέ την ουσία όλων όσων ζήσαμε έναν χρόνο.

Τούτη η κοινωνία, είναι πλέον μια κοινωνία που έχει μάθει να υπακούει δίχως την παραμικρή διαφωνία στον λόγο των ειδικών. Οι πιο απίθανες φασιστικές διαπιστώσεις μπορούν να γίνουν πια αποδεκτές απλώς και μόνο επειδή αυτός που τις ξεστομίζει φοράει λευκή ρόμπα και μας κουνάει στη μούρη διαγράμματα και υποσημειώσεις. Η επιτυχία της παντοδυναμίας του λόγου των ειδικών, συνοδεύεται φυσικά κι από ένα ακόμα που αυτή η κοινωνία έχει αποδεχθεί αδιαμαρτύρητα: την εξαφάνιση κάθε μορφής ουσιαστικής επαφής και την υποκατάσταση της από τσατάρισμα και κλήσεις μέσω Zoom.

Τούτη η κοινωνία, είναι πλέον μια κοινωνία που έχει εξοικειωθεί με τις μεταμφιέσεις και τις στολές. Ένα χρόνο τώρα η μάσκα χρησιμοποιείται ως εργαλείο συσπείρωσης των ρουφιάνων, ένδειξης υποταγής στις κρατικές προσταγές και προσωπικής αυτοπειθάρχησης και δεν έχει υπάρξει ούτε στο ελάχιστο οργανωμένη κριτική απέναντί της.

Τούτη η κοινωνία είναι πλέον μια κοινωνία έτοιμη να δεχθεί αδιαμαρτύρητα ένα σωρό παράλογες μικροπειθαρχήσεις. Την στιγμή που μιλάμε, το χαρτάκι που έπρεπε να υπογράψουμε για να μας επιτρέψει ο κος Χαρδαλιάς να ξεμυτίσουμε όχι απλά δεν έχει καταργηθεί, αλλά ένα σωρό παρόμοια μέτρα έρχονται να προστεθούν καθημερινά στο πλευρό του. Οι μαθητές όλης της χώρας, για παράδειγμα, θα πρέπει προκει-

Το antifa south ανοίγει μικρόφωνα και υποδέχεται τα νέα μέτρα στη Νέα Σμύρνη // 05.02.2021

Μνήμη που δεν πρέπει να σβήσει: Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΠΗΓΑΖΕΙ ΑΠ' ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ

Καθώς οι απαγορεύσεις έρχονταν και παρέρχονταν, οι θαμώνες των δημόσιων χώρων έμεναν σταθεροί. Κι αξίζει να το θυμόμαστε: όσο περισσότερο μας πετούσαν στα σχοινιά οι σχεδιασμοί των αφεντικών μας, τόσο περισσότερο όσοι αρνούμασταν να εγκαταλείψουμε τα πάρκα και τις πλατείες μαθαίναμε να συνεννοούμαστε καλύτερα. Μάθαμε να καταλαβαινόμαστε από ένα βλέμμα, από μια χαμηλωμένη μάσκα, από μια αντίδραση στη θέα του μπλε φάρου. Δεν ήταν τυχαία αυτή η συνεννόηση, ήταν αποτέλεσμα της συνείδησης ότι έχουμε κοινά προβλήματα και κοινούς εχθρούς. Έτσι ήρθαμε κοντά. Κι αυτή η εγγύτητα ήταν που γέννησε την ιδέα για όλα τα μικρά και μεγαλύτερα event που έστησε το Athens Antifa το περασμένο διάστημα σε καβάτζες και χαραμάδες. Αυτή η εγγύτητα ήταν που διασφάλισε ότι κάθε ένα από αυτά τα event γινόταν κατανωτό απ' όλους κι όλες που συμμετείχαν σαν ανάσα που την παίρνουμε μαζί.

μένου να μπορέσουν να πάνε στο σχολείο, να κουβαλάνε πάνω τους ένα άλλο χαρτάκι που επιβεβαιώνει ότι χώνουν δυο φορές τη βδομάδα ένα ματσούκι στη μύτη τους. Κι εμείς οι υπόλοιποι, περιμένουμε να αποφασιστεί αν για να κυκλοφορήσουμε θα πρέπει να κουβαλάμε ένα τρίτο χαρτάκι που θα πιστοποιεί αν πήγαμε να εμβολιαστούμε.

Τούτη η κοινωνία, είναι πλέον μια κοινωνία προικισμένη μ' ένα αστυνομικό σώμα το οποίο επί ένα χρόνο προπονήθηκε συστηματικά στο κυνήγι των αντικοινωνικών, δηλαδή της απείθαρχης εργατικής τάξης. Εισβάλλοντας στις πλατείες και λυμαινόμενοι τον δημόσιο χώρο, οι μπάτσοι έχουν αναμφίβολα αποκομίσει χρήσιμα συμπεράσματα γύρω απ' την σύνθεση και την συμπεριφορά της απείθαρχης εργατικής τάξης και τους τρόπους που μπορούν να αξιοποιήσουν προκειμένου να την κουμαντάρουν. Στο πλάι τους, βρίσκονται αμέτρητοι διαθέσιμοι ρουφιάνοι πρόθυμοι να αναλάβουν αστυνομικές δουλειές αμισθί όταν πέσει η απαραίτητη

εντολή. Το απέδειξαν φορώντας την μάσκα τους και προσπαθώντας να την επιβάλλουν σε εμάς τους υπόλοιπους, διασπείροντας τον τρόμο κι υποστηρίζοντας τις απαγορεύσεις, καταδεικνύοντας όλους όσους είχαν διαφορετική γνώμη ως αντικοινωνικούς και συνωμοσιολόγους.

Με δυο λόγια, τούτη η κοινωνία είναι πλέον μια κοινωνία η οποία μπορεί να προετοιμάζεται για πόλεμο με κάθε πιθανό τρόπο, απ' τις απαγορεύσεις κυκλοφορίας και τους στρατοπεδικού τύπου εγκλεισμούς ως το κυνήγι των απείθαρχων, και ταυτόχρονα να προσποίζεται ότι τίποτα τέτοιο δεν συμβαίνει.

Είπαμε, μάντεις δεν είμαστε. Αλλά το σίγουρο είναι ότι όλα αυτά τα κρατικά κεκτημένα δεν πρόκειται να μείνουν αχρησιμοποίητα. Με ιό ή με οποιαδήποτε άλλη δικαιολογία, θα συνεχίσουν να χρησιμοποιούνται πάνω στα τομάρια μας και να εντείνονται καθώς η κρίση θα βαθαίνει. Το θέμα είναι, εμείς τι κάνουμε;

3. ΑΝΤΛΩΝΤΑΣ ΔΥΝΑΜΗ ΑΠ' ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΜΑΣ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Για αρχή, εμείς καλά θα κάνουμε να αναλογιστούμε απ' την δική μας σκοπιά το πρόσφατο παρελθόν. Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να προσποιηθούμε πως τίποτα δεν συνέβη. Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να ξεχάσουμε τον τρόπο με τον οποίο η φιλολογία περί Ιού έγινε το όχημα για να διπλασιαστεί η υποτίμηση κι η πειθάρχησή μας. Απ' την άλλη, όσο απίθανο κι αν φαινόταν αρχικά, η τελευταία περίοδος δεν περιλαμβάνει μονάχα τις σφαλιάρες που απλόχερα μας μοίρασαν τα αφεντικά μας. Προκειμένου να επιβιώσουμε μέσα στη σκατίλα, αναγκαστήκαμε να αλλάξουμε, αναγκαστήκαμε να αφιερώσουμε περισσότερη προσπάθεια ώστε να καταλάβουμε τον κόσμο γύρω μας, αναγκαστήκαμε να ξεπεράσουμε το ένστικτο μας για να μπορέσουμε να υπάρξουμε εκεί έξω. Κι αυτή την αλλαγή, επίσης δεν πρέπει να την ξεχάσουμε.

Δεν πρέπει, με άλλα λόγια, να ξεχάσουμε ότι ένα χρόνο τώρα σημαντικά κομμάτια της πολυεθνικής νεολαίας κι εργατικής τάξης ολόκληρης της χώρας αποφασίσαμε να μην πειθαρχήσουμε στις κρατικές προσταγές και στις υποδείξεις των ειδικών. Κι αποφασίσαμε να φανούμε απείθαρχοι όχι την στιγμή που είναι τσάμπα να το κάνεις, αλλά την στιγμή που μετρούσε περισσότερο, την στιγμή που ο κρατικός μηχανισμός ούρλιαζε από κάθε του πόρο ότι «απαγορεύεται». Οι ίδιοι άνθρωποι βρεθήκαμε εκεί έξω σε κάθε πιθανό κι απίθανο σημείο των γειτονιών μας και προκειμένου να την παλέψουμε, κάναμε στην άκρη ένα σωρό πράγματα που μας χώριζαν για καιρό. Αφήσαμε, έστω για λίγο, τις μικρές μας κόντρες να ξεθωριάσουν, γιατί το νιώσαμε στο πετσί μας ότι αυτοί που μας έχουν στριμώξει στην γωνία μας αντιμετωπίζουν ως ένα, κι αν δεν γίνουμε λίγο περισσότερο ένα δεν πρόκειται να τη βγάλουμε καθαρή. Προκειμένου να δικαιολογήσουμε τις επιλογές μας,

αναγκαστήκαμε να βρούμε επιχειρήματα που να πηγαίνουν κόντρα στην αφήγηση που ήθελε τα πάντα να περιστρέφονται γύρω απ' την υγεία της γιαγιάς και να κοιτάξουμε τον φασισμό των ημερών κατάματα. Κι ακόμα, δεν είχαμε άλλη επιλογή απ' το να αναγνωρίσουμε τους εχθρούς μας, όχι μονάχα στα πρόσωπα των μπάτσων και των ακροδεξιών αλλά στα πρόσωπα όλων εκείνων που έκαναν τουμπεκί ενώ αυτή η κοινωνία γινόταν μέρα-τη-μέρα όλο και πιο ασφυκτική είτε προέρχονταν απ' την αριστερή είτε απ' την δεξιά μεριά του κράτους.

Δηλαδή: Δηλαδή ένα χρόνο τώρα συνειδητοποίησαμε την κοινή μας θέση και προσπαθήσαμε να ανακαλύψουμε την απειθαρχία, την κοινότητα, την εμπιστοσύνη και την συνεννόηση όχι ως αφηρημένες έννοιες, αλλά ως σκληρή προσπάθεια επιβίωσης μέσα στην μητρόπολη και κόντρα στον φασισμό, είτε με μπλε στολή, είτε με πολύχρωμη μάσκα, είτε με λευκή ρόμπα. Ακριβώς αυτή η μνήμη είναι που δεν πρέπει με τίποτα ν' αφήσουμε να σβήσει. Η διπλή μνήμη όσων πάθαμε κι όσων καταφέραμε από κοινού. Ακριβώς αυτή η μνήμη είναι που επιδιώκεται να εξαφανιστεί μέσω της «χαλάρωσης» ενόψει καλοκαιριού.

Θέλετε τη γνώμη μας; Δεν μας παίρνει να χαλαρώσουμε. Ή που θα σφίξουμε τα δόντια και θα οργανωθούμε για αυτά που έρχονται, ή που θα μένουμε να κοιτάμε τις εξελίξεις έκπληκτοι κάθε φορά που τ' αφεντικά σκαρφίζονται μια καινούρια μαλακία για να μας πειθαρχήσουν. Από μεριάς μας, επιλέγουμε το πρώτο, αυτόνομα και δίχως τις πλάτες κανενός. Κι αν είναι κανείς και καμιά που νομίζει ότι κάτι τέτοιο του ταιριάζει, μπορεί να έρθει σε επαφή, όλες οι πληροφορίες είναι στην τελευταία σελίδα.

Ως τότε, τα λέμε έξω.

Μνήμη που δεν πρέπει να σβήσει:

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟΝ ΦΟΒΟ

Όσο η πίεση της αστυνομίας απέναντι σ' εκείνους κι εκείνες που ονομάστηκαν «αντικοινωνικοί» εντεινόταν, συνειδητοποιήσαμε το εξής. Οι επιδρομές των μπάτσων δεν βασίζονται σκέτα στη βία για να 'ναι πετυχημένες. Πολύ περισσότερο, βασίζονται στο ότι οι τέσσερις ένστολοι που κάνουν την επιδρομή, θα βρουν απέναντι τους δέκα-είκοσι-εκατό που θα είναι ο καθένας μόνος του, που θα σκορπίσουν προς πάσα κατεύθυνση καθώς στην όψη της στολής θα έρθουν αντιμέτωποι με τους προσωπικούς τους φόβους. Άρα, Άρα το αστυνομικό έργο γίνεται απείρως δυσκολότερο, αν οι δέκα-είκοσι-εκατό που πρέπει να χεστούν απάνω τους αρνηθούν να το κάνουν και αν' αυτού συμπεριφερθούν σαν ένα σώμα. Μόνο που αυτό δεν είναι εύκολο πράγμα. Προϋποθέτει εμπιστοσύνη, κοινή κατανόηση του κόσμου, συντροφικότητα. Δηλαδή προϋποθέτει οργάνωση. Κι αυτό είναι το σημαντικότερο που θέλουμε να θυμόμαστε απ' τον τελευταίο χρόνο. Για μας, θα ήταν αδύνατο να αναμετρηθούμε με τον φόβο αν δεν ήμασταν οργανωμένοι κι οργανωμένες στο Athens Antifa. Συζήτηση τη συζήτηση, αυτοκόλλητο το αυτοκόλλητο και διαδήλωση την διαδήλωση χτίσαμε την δυνατότητα να μπορούμε να σταθούμε σαν ένα σώμα απέναντι στην αστυνομία αλλά και απέναντι στο λόγο των ειδικών, τα κόλπα των ρουφιάνων, την υποτίμηση των πολιτικών εκπροσώπων. Όλα τους βασίζονταν στον ατομικό μας φόβο. Κι η συλλογική οργάνωση τα έκανε να μοιάζουν λίγο λιγότερο άτρωτα.

Πάνω: Συζήτηση του antifa patissia, την ώρα που «η πανδημία καλπάζει».

Κάτω: Αυτόνομοι αντιφασίστες μετά από καλλιτεχνική παρέμβαση στα Βόρεια.

Η συνέλευση autonome antifa μιλάει και δρα για περισσότερα από δέκα χρόνια στην πόλη της Αθήνας. Υιοθετήσαμε την υπογραφή antifa, γιατί μας φαινόταν ότι είναι εύκολα κατανοητή και οικειοποιήσιμη από την πολυεθνική γενιά που μεγάλωσε μέσα στην ταξική πόλωση των δύο τελευταίων δεκαετιών. Ξεκινήσαμε, υποστηρίζοντας ότι οι κοινωνίες μας είναι εμπόλεμα πεδία που κατακυβάνε προς το φασισμό και τον πόλεμο. Αυτό το κατακύλισμα το ονομάσαμε «φασισμό χωρίς σβάστικα», ακριβώς επειδή θέλαμε να καταδείξουμε ότι ο φασισμός είναι ένα σύστημα διάταξης και διευθέτησης των κοινωνικών σχέσεων που δεν σχετίζεται με σύμβολα, αλλά με πολιτικές. Κρίνουμε ότι οι σημερινές κρατικές πολιτικές, είτε αυτές αφορούν το σύστημα υγείας και εκπαίδευσης είτε αφορούν την οικονομία και την άμυνα, έχουν στον πυρήνα τους τον έλεγχο, τη διαχείριση και την καθυπόταξη της εργατικής τάξης.

Οι ιδέες μας και οι πρακτικές μας είναι αυτό που οι αριστεροί ονομάζουν «μειοψηφικές», αν βέβαια ως πλειοψηφία οριστεί αυτό που κάνει γενικά η «κοινωνία». Από μεριάς μας, ωστόσο, δε νιώθουμε καθόλου έτσι. Είμαστε μέρος αυτών που λένε κι αυτών που κάνουν μεγάλα κομμάτια της σημερινής εργατικής τάξης. Έχουμε προκύψει μέσα απ' την κίνηση αυτών των ιδεών και πρακτικών στους χώρους εργασίας, στα σχολεία, στις γειτονιές και στις πλατείες. Καθώς συγκροτούμασταν, ανακαλύψαμε ότι υπάρχουν κι άλλοι πολλοί και πολλές σαν κι εμάς. Αρκετοί κι αρκετές απ' αυτούς έχουν πια φτιάξει αυτόνομες antifa ομάδες στις γειτονιές τους. Κάθε antifa ομάδα βρίσκει τους δικούς της τρόπους να μιλάει. Κάθε antifa ομάδα φτιάχνει τους δικούς της τρόπους να οργανώνεται. Κάθε antifa ομάδα ορίζει το δικό της πεδίο δραστηριοποίησης. Όλες οι antifa ομάδες μιλούν και δρουν ενάντια στο φασισμό, στην μοναξιά και τον πόλεμο.

Όλες οι antifa ομάδες κινούνται έξω απ' το σύστημα των κομμάτων, των ΜΜΕ και των κρατικών μηχανισμών. Όλες οι antifa ομάδες είναι ανοιχτές σε όποιον κι όποια εκθρεύεται το φασισμό κι είναι διατεθειμένος να προσφέρει χρόνο κι εργασία, δίχως να αποσκοπεί σε οικονομικά ανταλλάγματα. Όλες οι antifa ομάδες μαζί είμαστε μέλη μιας κοινότητας που ονομάζεται Athens antifa.

Καθώς οι εποχές μας θα γίνονται όλο και πιο ζόρικες, η δημιουργία και η ύπαρξη τέτοιων αυτόνομων μορφών λόγου και δράσης θα γίνεται όλο και πιο αναγκαία. Για όποιον κι όποια αντιλαμβάνεται την κατάσταση με τον ίδιο τρόπο που την καταλαβαίνουμε και μεις, οι επιλογές είναι πολλές. Ανάμεσά τους κι η επαφή με μία απ' τις τοπικές antifa ομάδες, έτσι όπως υπάρχουν αυτή τη στιγμή. Αν έτσι έχει το πράγμα, μη ντραπείτε να επικοινωνήσετε (γκουγκλάρετε για περισσότερες λεπτομέρειες)

-ANTIFA SOUTH (στις νότιες γειτονιές της Αθήνας)

-ANTIFA XALANDRI (στο Χαλάνδρι και στις βόρειες γειτονιές)

-ANTIFA PATISSIA (στα Πατήσια και πέριξ)

-ANTIFA V (στο Βύρωνα και στις δίπλα γειτονιές)

-ANTIFA CENTRO (στο Γκύζη, στην Κυψέλη, στο Πολύγωνο, στους Αμπελόκηπους)

-ANTIFA WEST SIDE (στις δυτικές γειτονιές της Αθήνας)

-ANTIFA PEIRAIAS (στον Πειραιά)